

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Бургас , 18.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесети април,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева
Членове: Петя И. Петрова Дакова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Кремена Илиева Стефанова (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Петя И. Петрова Дакова Наказателно дело за
възобновяване № 20212000600050 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 424, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от
НПК. Образувано е по искане на осъденото лице К. В. Б., депозирано чрез
изрично упълномощен защитник - адвокат Т.Д. от АК-Бургас, за
възобновяване на нохд № 740/2019г. по описа на РС-Н..

В искането се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал.1,
т.1, т.2 и т.3 от НПК за възобновяване на наказателното производство по
чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Развити са доводи за нарушаване правото на лична
защита на осъдения поради провеждане на съдебно заседания по делото в
негово отсъствие и без присъствието на служебен защитник. Претендира се,
че действията на съда са в нарушение на принципа по чл.12, ал.2 от НПК,
довело до ограничаване на осъдения в упражняване на правата му по чл.55 от
НК. Аргументира се неоправдано бездействие на съда да събере важни за
правилното решаване на делото доказателства. Твърди се, че при
постановяване на присъдата съдът е нарушил чл.14 от НПК, като е
пренебрегнал изискването за обективно, всестранно и пълно изследване на
всички обстоятелства по делото. Поддържа се, че съдът е подходил формално
при обсъждането и оценката на обстоятелствата, имащи отношение към

извеждане на обществената опасност на дееца, както и е пропуснал да обсъди приложимостта в случая на чл.9 ал.2 от НК. Оспорва се отказът на съда да приложи чл.55 от НК. С горните съображения е заявено искане за възобновяване на наказателното дело, отмяна на постановената присъда и връщането му за ново разглеждане от първостепенния съд за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения, алтернативно – изменяване на присъдата в нейната санкционна част, с приложение на чл.55 от НК.

В съдебно заседание пред АС-Бургас осъденият К.Б. не се явява, редовно призован. В нарочна молба до съда същият е заявил отказ да участва в откритото съдебно заседание пред АС-Бургас по разглеждане на искането му за възобновяване на наказателното дело.

Пред АС-Бургас осъденият Б. се представлява от упълномощения защитник – адвокат Т.Д. от АК-Бургас, който поддържа искането за възобновяване ведно с наведените в него касационни основания и доводите в тяхна подкрепа. Сочи, че първоинстанционното производство по делото е протекло в нарушение на правилата, установени в чл.94 ал.1 от НПК, водещо от своя страна до ограничаване правата на осъдения по чл.55 от НК. Счита, че пропускът на съда да изиска и приобщи по делото записа от видеокамерата пред супермаркет „Магнит“, както и да проведе разпит на един от свидетелите очевидци, е довело до неизясняване на делото от фактическа страна. Моли за уважаване на искането за възобновяване на делото, отмяна на постановената от РС-Н. присъда и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Представителят на АП-Бургас изразява становище за основателност на искането за възобновяване на наказателното дело поради допуснати от първостепенния съд съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правото на защита на осъдения. Като такива прокурорът сочи действията на съда по даване ход на делото в съдебното заседание, проведено на 21.02.2020г., на която обявена дата, макар и редовно призовани, подсъдимият и служебният защитник не са се явили, като от страна на последния по делото е била депозирана писмена молба с искане за отвеждането му от делото поради съществуващи помежду им разногласия при изграждане на линията на защита по конкретно повдигнатото срещу Б.

обвинение за извършено престъпление по транспорта. Поддържайки твърдение, че при така възникналата процесуална ситуация, съдът не е спазил законовото предписание на чл. 98 ал.2 от НПК да обезпечи явяването на защитника до надлежното му отстраняване от процеса, както и не е предоставил възможност на Б. да ангажира становище относно искането на защитника, а е пристъпил към разглеждане на делото, прокурорът счита, че правото на защита на последния е било нарушено. Намира, че се касае за съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо възобновяване на наказателното производство, отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд. Сочи, че така констатираното нарушение, съставляващо касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, изключва необходимостта от следващо обсъждане на възраженията на осъдения, засягащи приложението на материалния закон и справедливостта на наложената санкция.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на основанията за възобновяване, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Същото е подадено от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 421, ал. 3 НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, при посочени основания по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

Разгледано по същество, искането е частично основателно. Съображенията за това са следните:

С присъда №12/21.02.2020 год., постановена по нохд № 740/2019г., РС-Н. е признал К. В. Б., ЕГН:***** за виновен в това, че на 08.07.2019г. в гр.Н., кв.“К.“, до супермаркет „Магнит“, управлявал МПС – лек автомобил „Опел Корса“, рег. № СВ ... НС, без съответно свидетелство за управление, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за същото деяние, с издадени от отдел „Пътна полиция“ СДВР наказателни постановления: НП № 19-4332-010556/05.06.2019г.; НП № 18-4332-024825/07.12.2018г.; НП № 18-4332-021586/16.11.2018г.; НП № 18-4332-016932/05.09.2018г. и НП № 18-4332-012190/28.06.2018г., всички влезли в

законна сила от 28.06.2019г., поради което и на основание чл. 343в, ал.2 от НК и чл.54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца и глоба в размер на 600 лева

На основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС съдът е постановил наложеното на Б. наказание лишаване от свобода да бъде изтърпяно при първоначален общ режим.

Със същата присъда на основание чл.68 ал.1 от НК РС-Н. е привел в изпълнение наказанието от три месеца лишаване от свобода, наложено на Б. с присъда по нохд № 15308/2016 год. на РС-София, за което е постановил да се изтърпи при първоначален общ режим. Приспаднал е по реда на чл. 59, ал.2, вр. ал.1 от НК времето, през което Б. е бил задържан, считано от 27.12.2015г. до 28.12.2015г.

В тежест на Б. съдът е присъдил и направените по делото разноси в размер на 287,46 лева.

Първоинстанционният съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка и потвърден с решение № 139/27.10.2020г. на Окръжен съд-Бургас, постановено по внохд № 381/2020г., с произтичащите от това правни последици - необжалваемост и юридически стабилитет на присъдата.

Оплакването на осъдения Б. за допуснато нарушение на процесуалните правила, довело до нарушаване на правото му на защита - касационно основание по чл. 348 ал. 1 т. 2 от НПК, е неоснователно. Поддържайки твърдение, че в рамките на водения срещу него наказателен процес, е бил ограничен в реализирането на правата си по чл.55 от НПК, искателят изтъква конкретно взето от първостепенния съд решение да проведе съдебно заседание по делото на обявената за разглеждането му дата 21.02.20г., на която същият не се е явил, а служебният защитник е заявил писмено искане да бъде отведен от участие по делото поради разногласие помежду им в линията на защита. В тази процесуална ситуация се сочи, че съдът е действал в нарушение на принципа по чл.12, ал.2 от НПК и допуснал нарушение на чл. 94, ал.1, т.8 от НПК, с което е ограничено правото му на защита.

Данните по делото разкриват, че наказателното производство срещу осъдения Б. е водено като бързо производство по гл. XXIV от НПК за

престъпление по чл. 343 в, ал. 2 от НК, като в досъдебната фаза, с постановление от 12.07.2019 г. обвинението му е предявено лично, при заявен отказ да ползва адвокатска защита /спр. л.6-8 от ДП/. Лично са му предявени и материалите по разследването /спр. л. 53 от ДП/.

След внасяне на делото с обвинителен акт в съда, с разпореждане от 26.07.2019 г. съдията-докладчик разпоредил на наблюдаващия прокурор да връчи незабавно препис от обвинителния акт на подсъдимия Б., да го призове за насроченото съдебно заседание по нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н., с връчване на препис от разпореждането за насрочване на откритото съдебно заседание за предварително изслушване на страните, както и да му се укаже възможността в три дневен срок да направи възражения и нови искания, а също и че делото може да бъде разгледано в негово отсъствие при условията на чл. 269 от НПК /спр. л. 6 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./. С оглед взетото решение за предварително изслушване на страните, съобразявайки законовото изискване на чл. 372 ал.2 от НПК, съдът разпоредил да се изиска от АК-Бургас определяне на адвокат, който да поеме защитата и представителството на Б..

В проведеното първо по делото съдебно заседание на 02.08.19г., при направена констатация, че подсъдимият не е установен на известните по делото адреси, обусловило нередовното му призоваване, съдът е отложил разглеждането на делото за друга дата/ спр. л.17 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./.

На обявената за разглеждане на делото втора дата – 03.10.19г., макар отново нередовно призован, подсъдимият се е явил в съдебно заседание, като по разпореждане на съда, в съдебната зала са му били връчени препис от обвинителния акт и разпореждането за насрочване на делото. От страна на Б. е било направено изявление, че не се признава за виновен по повдигнатото му обвинение. Заявено било също от последния, че „за момента няма нищо против“ присъствието на посочения от АК-Бургас служебен защитник – адвокат А. Ж., но за следващото съдебно заседание желае лично да си упълномощи адвокат, който да го представлява по делото /спр. л.32 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./. На посочената дата съдът не е назначил служебна защита на подсъдимия Б.. Делото отново не е било разгледано, като

след връчване на съдебните книжа на подсъдимия за запознаване, съдът е разпоредил отлагането му, с призоваване на лицата по списъка към обвинителния акт.

На обявените следващи две дати по делото – 25.11.19г. и 09.12.19г. съдебно заседание не е проведено поради представени данни за заболяване на Б. /спр. л.52, л.63 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./.

Ход на делото е даден в съдебно заседание на 08.01.20г., когато в рамките на проведеното съдебно следствие подсъдимият Б. е дал обяснения по предявеното му обвинение. В това съдебно заседание, видно от отразеното в съдебния протокол, подсъдимият Б. е направил изрично изявление, че не желае да се явява в следващото съдебно заседание /спр. л.72 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./. След направена от съда преценка, че разпитите на четирима от свидетелите по делото - В.И., В.П., Л.Ч.в и С.Б. следва да бъде проведен по делегация, делото е отложено за 21.02.2020г. Съдът е обявил на страните датите, часа и съда, пред който ще се проведе разпит на свидетелите, като тази информация е надлежно отразени в съдебния протокол /спр. л.70-73 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./.

В съдебното заседание на 21.02.20г. подсъдимият Б. и адвокат А. Ж. от БАК, който е бил определен от АК-Бургас да поеме защитата му, не са се явили, редовно призовани. Съдът е докладвал постъпила по делото молба от адвокат ж., че желае да бъде отведен от защитата на подсъдимия Б. поради различия в позициите им относно линията на защита. Обсъждайки процесуалната ситуация по делото, съдът е приел, че отсъствието на подсъдимия Б., който е редовно призован, не съставлява пречка за разглеждането му, тъй като обвинението, което е повдигнато на последния, а именно по чл. 343в, ал.2 от НК, не е за тежко престъпление и по силата на чл. 269, ал.1 от НПК, присъствието му в съдебно заседание не е задължително. Констатирайки, че в предходното съдебно заседание Б. е дал своите обяснения по обвинението, съдът изрично е отбелязал, че неговото отсъствие няма да попречи за разкриване на обективната истина по делото. Възприемайки по-нататък, че не е налице нито една от хипотезите на чл. 94 ал.1 от НПК, налагаща задължително участие в процеса на защитник, съдът е дал е ход на делото, провел съдебно следствие, изслушал съдебните прения и

постановил атакуваната понастоящем присъда / спр. л. 101-103 от нохд № 740/2019 г. по описа на РС – Н./.

Второинстанционното производство се установява по данни от делото, че е било иницирано от осъдения Б., с подадена лично от него жалба срещу присъдата, в която същият е изложил конкретни съображения за неправилност на атакувания акт. Впрочем, следва да се отбележи, че в жалбата същият не е ангажирал оплакване за процесуална незаконосъобразност на действията на съда по разглеждане на делото на обявената за провеждане на съдебно заседание дата 21.02.20г., който подход на РС-Н. понастоящем се изтъква да е в нарушение на принципа по чл. 12, ал.2 от НПК и чл.94, ал.1, т.8 от НПК. Видно е на следващо място от съдържанието на съдебните протоколи за проведени пред въззивния съд съдебни заседания, че осъденият Б. е упражнил правото си да ползва услугите на специализиран процесуален представител в лицето на упълномощен от самия него защитник – адвокат к.Г. от САК, а по-късно и на назначен при условията на чл. 94 НПК защитник – адвокат Н.Р. от АК-Бургас /спр. л.13, л.31, л.39-40 от внохд № 381/20г. на БОС/.

Очертаната по-горе фактология относно протичането на конкретния наказателния процес не дава основание да се приеме, че действията на първостепенния съд по даване ход на делото в съдебното заседание, проведено на 21.02.20г., са довели до невъзможност за осъдения Б. да реализира в пълен обем предоставените му в чл.55 от НПК процесуални права, налагащо от своя страна възобновяване на наказателното производство по делото.

В случая, провеждането на последното по ред съдебното заседание пред РС-Н. на 21.02.20г. и решаването на делото е протекло при условията на редовно призован подсъдим и при липса на императивно предвидено в закона задължение той да присъства в съдебното заседание, тъй като характера и вида на обвинението за престъпление по чл. 343в, ал.2 от НК, което не е "тежко" по смисъла на чл. 93, т. 7 от НПК, не са изисквали задължителното му участие в съдебно заседание. Нещо повече, както бе посочено по-горе в хронологичното представяне на процеса пред първата инстанция, след като се е явил в съдебното заседание на 08.01.20г. и е дал обяснение по обвинението,

осъденият Б. е направил изрично изявление, че не желае да участва в следващото съдебно заседание, датата и часа за провеждане на което са му били надлежно съобщени от съда. Това изявление на Б., видно от отразяването в съдебния протокол от заседанието, е направено непосредствено след становищата на страните по доказателствата и реда за тяхното събиране. Манифестирайки отказ да реализира правото си на лично участие в производството, Б. не е заявил желание да бъде защитаван от служебен защитник. При горните обективни данни, решението на съда да проведе на 21.02.20г. съдебно заседание в отсъствието на Б., не може да бъде критикувано, доколкото същото, освен че стои в съгласие с процесуалните правила по чл. 269, ал.1 от НПК, е съобразено и с волята на подсъдимото лице да не участва в съдебното заседание. Неучастието на подсъдимия в това последно по делото съдебно заседание пред първостепенния съд е негов личен процесуален избор, поради което и възражението, изтъкнато от последния, че не е могъл да упражни в пълен обем правата си по чл.55 от НПК, не може да произведе търсените правни последици, а именно отмяната на постановената присъда, възобновяването на наказателното производство и връщане на делото за ново разглеждане.

Отсъствието на защитник, който да представлява подсъдимия в съдебното заседание, проведено в негово отсъствие, също не може да бъде преценено като съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо възобновяване на наказателното дело, не само поради това, че в разглеждания случай не е налице никоя от хипотезите по чл. 269, ал. 3 от НПК, което представлява едно отклонение от императива на закона по чл.269, ал. 1 от НПК за задължително присъствие на подсъдимия в съдебно заседание по дела с обвинение за тежко престъпление, а и с оглед на съществуващите по делото данни за начина, по който вследствие упражненото от осъдения Б. право на жалба срещу присъдата на РС-Н., се е развило и производство пред въззивния съд.

Иницирайки проверка на постановената от първостепенния съд присъда, в жалбата си до ОС-Бургас осъденият Б. е изложил пространно възраженията си по правилността на същата. В хода на процеса Б. е упражнил и правото си да упълномощи адвокат, който да го представлява и подпомага в защитната му позиция по делото, като впоследствие е оттеглил пълномощията

си от него /спр. л.12, л.31 от внохд № 381/20г. на БОС/. Същевременно в момента, в който подсъдимият е пожелал да има служебен защитник – в съдебното заседание, проведено на 10.07.2020г., такъв му е бил осигурен и назначен за участие в производството съобразно чл. 94, ал. 1, т. 9 от НПК. При направено изрично изявление на Б. в този смисъл, съдът е проявил необходимата процесуална активност, осигурил е защитник-адвокат, като не е провел заседание до момента на назначаването и не е събирал доказателства. От протоколите за проведените съдебни заседания е видно, че както подсъдимият, така и защитниците му /упълномощеният първоначално и впоследствие назначеният служебен такъв/ не са направили искане за преразпит на свидетелите, дали показания в хода на съдебното следствие пред първостепенния съд /част от които разпитани по делегация/, нито пък са направили съответно искане за допълване на доказателствените източници при разглеждане на жалбата срещу присъдата от въззивния съд. Очевидно е при това положение, че защитата не е имала възражение относно дейността на първата инстанция по събиране на доказателствата, включително реализираната такава в съдебното заседание на 21.02.20г., за което се твърди, че е незаконосъобразно проведено в отсъствието на защитник. Ако встъпилият в процеса защитник /по назначение или по упълномощаване/ прецени, че определен разпит не е бил проведен задълбочено или че при провеждането му са били допуснати нарушения, има възможност да поиска повторното му извършване или допълнителен разпит на съответния свидетел. В случая защитата не е направила такова искане. Ето защо твърдението на молителя, че неучастието на защитник в съдебното заседание на 21.02.20г. пред РС-Н. е довело до нарушаване на правото му на защита, а също и е в противоречие с принципа за равенството на страните в наказателния процес, е напълно неоснователно.

Правото на защита на обвиняемия включва комплекс от гарантирани от закона правни възможности за защита срещу предявеното обвинение, а от носителя на правото зависи в какъв обем да го упражни. Правото на адвокатска защита е важен елемент от правото на защита, но извън случаите на задължителна защита, уредени в чл. 94 НПК, обвиняемият /подсъдимият/ сам решава дали и кога да се ползва от това си право. В разглеждания случай такова решение осъденият Б., макар да е обективирал пред

първоинстанционния съд, заявявайки, че желае да си упълномощи лично защитник, на практика не е реализирано от него. Същият е разполагал с достатъчно време за избор на адвокат, който да го представлява, с оглед на няколкократното отлагане на делото, въпреки което не го е сторил. Едва пред въззивния съд Б. е упражнил правото си да упълномощи защитник /от който по-късно е оттеглил пълномощията си/, а по-късно в хода на процеса и поискал да му бъде осигурена служебна защита. В този смисъл, като се има предвид, че в процеса пред въззивния съд, който е съд по същество, Б. е бил надлежно представляван от защитник, следва да се заключи, че правото му на справедлив процес по чл.6 от ЕСПЧ не е нарушено. Възможността за него да получи ново решение по съществото на обвинението-както по отношение на правото, така и по отношение на фактите, е обезпечена с разглеждане на делото от въззивния съд. Поради това съдът намира, че твърдяното допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, представляващо основание за отмяна на постановените съдебни актове по реда на чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. ал. 3, т. 1, пр. 1 от НПК, не е налице.

Неоснователно е и конкретното оплакване за разглеждане на делото в първата съдебна инстанция в нарушение на принципа по чл. 12, ал.2 от НПК. Този принцип изисква да бъде дадена възможност на всяка страна да поддържа тезата си и да ангажира доказателства при условия, които не я поставят в значително по-неизгодно положение спрямо ответната страна – в случая прокурора. Изискването за „справедлив баланс“ между страните в процеса е свързано със задължението на съда да третира всяка една от тях еднакво, който аспект от правото на справедлив процес в случай не се установява да е бил пренебрегнат нито от първата, нито от въззивната инстанция. Предвид, че молителят насочва това свое възражение към дейността на първата инстанция, следва да се отбележи, че проверката на работата на този съд не дава никакво основание за извод, че осъденият Б. е бил поставен в по-неблагоприятно положение от представителя на държавното обвинение. Напротив, освен, че съдът е положил усилия да го издири и призове за разглеждане на делото, връчвайки му преписи от съдебните книжа /обвинителен акт и разпореждане за насрочване на делото/, както и е съобразил молбите му за отлагане на съдебното заседание поради заболяване, в един от случаите при които не са били представени

доказателства в тази насока /съдебното заседание от 09.12.2019г./, на същия е била предоставена и възможността да ангажира становище по всеки въпрос, свързан с процеса срещу него и доказателствата по делото. Видно е също от протокола за проведено съдебно заседание на 08.01.2020г., че съдът надлежно е уведомил Б. за датите, часа и съда, пред който ще се проведе разпит на част от свидетелите по делегация, като обстоятелството, че той е присъствал само на разпита на свидетелката Б. /спр. л.90-91 от нохд № 740/19г. на РС-Н./, но не и на останалите свидетели П. и Ч. /спр. л.95-97 от нохд № 740/19г. на РС-Н./, не обективира нарушение на принципа на равенството, нито на правото на състезателен процес. След като съдът е оповестил предварително предстоящата дейност по събиране на доказателства в процеса и е разяснил правата на подсъдимия, то същият не може да бъде упрекнат в това, че не е осигурил възможност на страната да отстоява активно тезата си по делото. Съобразявайки горното, съдът намира, че твърдяното от осъдения нарушение на принципа на равенство по чл. 12, ал.2 от НПК, не е налице.

Не може да бъде споделено на следващо място застъпеното от представителя на БАП становище, че с действията на РС-Н. по даване ход на делото в съдебното заседание на 21.02.20г. е допуснато нарушение на чл.98 ал.2 от НПК. В отговор на същото следва да се посочи, че данните по делото не разкриват нарочен акт на съда, с който последният да е назначил на подсъдимия служебен защитник в лицето на определения такъв от АК-Бургас адвокат А. Ж., което да изисква, с оглед молбата на последния за отвеждането му по делото, спазване на правилото по чл. 98, ал.2 от НПК. Действително, с разпореждането си за насрочване на делото, РС-Н. е поискал от АК-Бургас да определи адвокат, който да поеме защитата и представителството на подсъдимия Б., която инициатива обаче на съда е предприета с оглед постановеното от него предварително изслушване на страните. Такова изслушване съобразно реда, указан в Глава 27 от НПК, видно от протоколите за проведени съдебни заседания пред РС-Н. /общо шест на брой/, не е било проведено, очевидно поради изричното изявление на Б. при явяването му в съдебно заседание на 03.10.2019г., когато му е бил връчен препис от обвинителния акт и разпореждането на съда за насрочване на делото, че не се признава за виновен по повдигнатото му обвинение. Постановявайки в същото съдебно заседание отлагане на делото за разглеждането му по общия

ред, с призоваване на лицата по списъка към обвинителния акт, съдът не е пристъпил към назначаване на защитник на подсъдимото лице. Самият подсъдим също не е изразил воля да му бъде назначен служебен защитник, а напротив, заявил е, че „за момента“ не възразява срещу защитата на адвокат ж., но за следващото съдебно заседание желае лично да си упълномощи защитник. При така демонстрираната позиция на подсъдимия, съдът не е имал основание по чл. 94, ал.1, т.1-8 от НПК да назначи адвокат ж. като служебен защитник на подсъдимия, както и действително не е сторил това в нито едно от следващите съдебни заседания, независимо, че последният е бил призоваван на обявените за разглеждане на делото дати и е изслушвана позицията му по различни процесуални въпроси. Същевременно, подсъдимият Б. не е упражнил правото си да упълномощи лично свой защитник така, както е обявил пред съда и след като в съдебното заседание на 08.01.2020г. е дал обяснения по обвинението, изрично е декларирал, че не желае да се явява в следващото съдебно заседание - проведеното такова в негово отсъствие на 21.02.2020г.

При горните констатации относно процесуалното развитие на делото пред първостепенния съд, се налага извод, че нарушение на реда по чл.98 ал.2 от НПК не е налице. След като не се установява от данните по делото определеният от АК-Бургас защитник – адвокат А. Ж. да е бил назначен от съда по изискуемия в закона ред – чл. 94, ал.3 от НПК, неявяването на последния с молба да бъде отведен от участие в процеса, не поражда задължение за съда да обезпечи присъствието му като гаранция за правото на защита на подсъдимия. Ето защо и съображенията на прокурора, отнасящи се до нарушаване правото на защита на осъдения Б. вследствие пропуск на съда да изслуша позицията му относно молбата на адвокат ж. за отвеждането му от делото, не могат да бъдат споделени.

Съвсем отделен е въпросът, че след като не е намерил основание за назначаване на осигурения за процеса адвокат ж. като служебен защитник на подсъдимото лице, съдът е следвало своевременно да го отстрани от участие в процеса. В случая обаче, този пропуск на съда, макар и свидетелстващ за процесуална неизрядност в дейността му по ръководство на процеса, не може да бъде преценен като нарушение от категорията на съществени, засягащо правото на защита на осъденото лице. Поради това и отчитането му, не се

явява основание за възобновяване на наказателното дело.

Неоснователни са и доводите за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с начина на формиране на вътрешното убеждение на решаващите инстанции - липса на пълно, обективно и всестранно изследване на обстоятелствата по делото и неправилна оценка на събраните доказателства, които се твърди, че са довели до неправилно приложение на закона с осъждане на Б. по повдигнатото му обвинение. Конкретният упрек, отправен към първостепенния съд е, че не е проявил активност да изиска и приобщи по делото записа от видеокамерата пред супермаркет „Магнит“, както и да проведе разпит на един от свидетелите очевидци – св. В.И., с което се е лишил от възможността „непосредствено да получи пълна информация по фактите“.

Първоинстанционният и въззивният съд са подложили на задълбочено аргументирано проучване съдържанието на доказателствената съвкупност, приобщена чрез свидетелските показания на свидетелите Д. и Б., както и тези на свидетелите Ч. и П. /разпитани по делегация пред Районен съд Плевен, приобщени по реда на чл. 281, ал. 10 от НПК/, обясненията на подсъдимия и приложените писмени материали, които по категоричен начин обосновават отговорността на Б. за инкриминираното престъпление по транспорта. Доказателствените източници са анализирани не само поотделно, но и в съвкупност, като за некредитирането на тезата на подсъдимия са изложени подробни и обосновани с останалите доказателства аргументи.

По същество, по делото са налице две групи гласни доказателствени източници - първата, състояща се от свидетелите – В.П., Л.Ч.в и Д. Д., обосноваваща обвинителната теза и втората - състояща се от осъдения и свидетелката С.Б. – негова лична приятелка, с която същият е пътувал в деня на инкриминираната дата. Задължение на решаващите съдилища е било да изложат съображения защо дават вяра на едната и не кредитира другата група свидетели. С тази задача по оценка и анализ на доказателствата както първостепенният съд, така и въззивният съд се е справил съобразно изискванията на процесуалния норматив, съдържащ се в чл.305, ал.3 и чл. 339, ал. 2 от НПК. Видно е, че в мотивите към постановената присъда, РС-Н. е обсъдил изключително подробно доказателствата по делото, като ги е

оценявал както относно тяхната процесуална издържаност, така и по отношение на вътрешната им устойчивост и кореспонденция с останалите доказателствени материали. Съдът е направил цялостен самостоятелен анализ на всички относими доказателствени източници и инкорпорираните в тях доказателства, като и е дал ясен отговор кои от тях се кредитират и по какви съображения. При спазване на даденото от закона предписание по чл. 305 ал.3 от НПК, съдът е изложил своите съображения защо приема и гради своите изводи на едни от доказателствата, а други отхвърля. В задълбочената си оценка на доказателствата по делото, съдът е отдал нужното значение на близката връзка между свидетелката Б. и осъдения Б., извеждайки на тази основа непоследователността на сведенията, които са изнасяли в хода на целия наказателен процес и явната тенденциозност към оневиняване на Б.. Изводът на РС - Н. за недостоверността на обясненията на подсъдимия и свидетелката Б. е защитен и от въззивния съд, който обсъждайки възраженията в жалбата срещу присъдата, е отхвърлил същите като неоснователни. Право на съда е да прецени на кои доказателства да даде вяра и въз основа на кои да постанови съдебния си акт, стига да не извършва процесуални нарушения при допускането, събирането и проверката им. В случая БАС не установи да е налице изопачаване на което и да е от доказателствата, послужили за направата на фактическите и правни изводи от двете съдебни инстанции, нито пък е игнорирано каквото и да е доказателство, което би могло да доведе до различен правен извод относно фактите на деянието и участието на Б. в него, както и за неговото виновно поведение.

Що се отнася до възражението, че съдът е пренебрегнал възможността да се снабди със записа от видеокамерата пред супермаркет „Магнит“, пред който обект е спрял автомобилът, управляван от Б. както и че не е проявил активност да разпита полицейския служител В.И., който съвместно с колегите си – Ч. и П. е наблюдавал действията на Б. по управление на процесния автомобил и следващото му преместване на седалката вдясно, то е важно да се посочи, че в случая неприобщаването на сочените доказателствени източници, не е повлияло правилната оценка на доказателствата, предвид наличието по делото на достатъчно по обем, относимост, тежест и съдържателност доказателства, които позволяват неговото правилно

решаване. Поради това и не може да се приеме, че е налице доказателствен дефицит при установяване на правнорелевантните факти по делото. Важно е да се посочи, че пасивността на съда да въведе в доказателствената маса конкретни доказателствени източници, не всякога обуславя съществено нарушение на процесуалните правила, а само тогава, когато това бездействие рефлектира върху възможността делото да бъде изяснено от фактическа страна, каквато хипотеза не е налице в конкретния случай. Видно е освен това, че нито в жалбата си срещу присъдата, нито в откритото съдебно заседание пред въззивния съд осъденият е направил искане за събиране на допълнителни доказателства, а такова не е поставяно и от защитата. Това очевидно показва, че не са ги считали за наложителни. Ето защо и съдът не може да бъде упрекван в произволен отказ да събира доказателства, оправдаващи подсъдимия или смекчаващи отговорността му и по този начин да го е лишил от възможност ефективно да се защитава и да докаже невинността си. Бургаският окръжен съд също не е открил необходимост да установява допълнително обстоятелствата, свързани с дейността на Б. по управление на МПС без съответното свидетелство за управление, доколкото, споделяйки подхода на първоинстанционния съд по анализ и оценка на приобщените по делото доказателства, е приел, че всички релевантни факти по делото са изяснени в пълнота. Съобразявайки изискването по чл. 339 ал. 2 от НПК въззивният съд е дал подробен и мотивиран отговор на всички възражения на защитата, сред които и на такива, възпроизведени в искането за възобновяване, с което е изпълнил процесуалните предписания на закона. При това положение няма основание да се уважи и оплакването за допуснатото нарушение по чл. 13, чл. 14 и по чл. 107 НПК.

БАС намира, че решаващите съдилища не са допуснали нарушение на материалния закон при постановяването на съдебните си актове. При вярно установени фактически положения, съдилищата правилно са приложили нормата на чл. 343в, ал.2 от НК. За съставомерността на деянието по посоченият законов текст от НК се изисква кумулативно да са налице обективните признаци: лицето да е било санкционирано с влязло в сила наказателно постановление за управление на МПС без съответно свидетелство за управление и преди изтичането на една година, след като е бил санкциониран по този ред, деецът отново да управлява МПС, за което не

му е издадено съответно свидетелство за управление. Настоящият казус е именно такъв.

Несъмнено установено е по делото, а и не се оспорва от осъдения факта, че до датата на извършената му проверка на 08.07.2019 год. от контролните органи, на същия не е било издавано свидетелство за управление на МПС, категория „В“. Обстоятелството, че Б. е притежавал валидно свидетелство за категория „В1“ не обуславя неговата правоспособност да управлява процесния лек автомобил „Опел Корса“, който с оглед техническите му параметри, изисква притежаване на свидетелство за категория „В“. Съдилищата правилно са приели, че за да придобие качеството „правоспособен водач на МПС“ едно лице трябва да притежава валидно издадено свидетелство за управление за съответната категория МПС. Съобразявайки фактите по делото, свидетелстващи, че на Б. не е издавано съответното свидетелство за управление, позволяващо му да управлява процесното МПС, с отчитане на наложените предходни административни санкции на последния, с общо пет издадени НП и изтеклия от влизането им в сила срок до датата на деянието, законосъобразно е направен извод за осъществена от него дейтелност по чл. 343в, ал.2 от НК.

Правилен е и изводът, че от субективна страна деянието е извършено виновно, при форма на вината при пряк умисъл, обективизиран в действията на Б.. Същият е съзнавал, че към момента на инкриминираното деяние не е притежавал изискуемото за л.а. „Опел Корса“ свидетелство за управление, както и е знаел е, че е санкциониран вече по административен ред с влезли в сила наказателни постановления за същото деяние, но въпреки това, съзнавайки противоправното си поведение, отново е предприел управление на МПС. По този начин, съзнавайки общественотоопасния характер на деянието си, той е предвиждал и искал настъпването на общественотоопасните последици.

Оплакването на осъдения за допуснато нарушение на материалния закон поради необсъждане от съдилищата на приложимостта в казуса на чл.9, ал.2 от НК, е неоснователно.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК визира две хипотези, при които деянието не е престъпно, макар и да съдържа привидно признаците на

съответен състав на престъпление: когато то не е общественоопасно въобще и в действителност не оказва никакво отрицателно въздействие върху защитените обществени отношения и когато обществената опасност на деянието е явно незначителна, без да бъде напълно изключена. Въпросът дали извършеното от дееца деяние е малозначително следва да бъде разрешен при съвкупна преценка на всички елементи на състава на даденото престъпление, като от значение са характерът на обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат или застрашен, някои особени характеристики на дееца, които се отразяват на обществената опасност на неговата личност, мотивите за извършване на деянието, общественоопасните последици от деянието, каквито може да има то.

В атакуваните съдебни актове на първата и въззивна инстанция е изложен обективен анализ на посочените обстоятелства, като изводите на съдилищата, че обществената опасност на деянието, извършено от Б. не е незначителна, а е типичната за този вид престъпления, е правилен. Касае се за престъпно деяние по Глава единадесета, раздел втори от НК – "Престъпления против транспорта и съобщенията", засягащо значими обществени отношения, свързани с безопасността на движението по пътищата, като не може да не се отчете и обстоятелството, че в последните години се наблюдава ръст на тези престъпления. От друга страна данните по делото разкриват, че конкретната проява на Б. не е такава с изолиран характер, доколкото се установява, че същият е наказван не веднъж, а пет пъти с издадени срещу него НП за дейност по управление на МПС без притежаване на съответно свидетелство за управление /спр. л.25-29 от ДП/. Сведенията от приложената по делото справка за нарушител /спр. л.18-22 от ДП/ сочат също, че наред с тези негови нарушения на ЗДвП, административната му отговорност е реализирана и за множество други нарушения на правилата на пътното законодателство, с издадени още десет НП и шест фиша, актуалността на които санкции /през 2017г., 2018г. и 2019г./ свидетелства за липса на постигнат поправителен ефект върху поведението му като водач на МПС. Очевидно е при наличните данни за дейността на Б. като водач на МПС, че наказването му е без положителни последици от гледна точка на преследваната от закона възпираща и превъзпитаваща функция. Установява се по-нататък от приложената по делото справка за съдимост, че Б. е осъждан

с присъда по нохд № 15308/16г. на РС-София за престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, в изпитателния срок на наложеното му с която условно наказание е извършено и деянието, предмет на настоящото наказателно производство. При изведените на основата на горните данни характеристики на личността на Б., които го представят със завишена степен на обществена опасност, с основание съдилищата са преценили, че в случая чл.9, ал.2 от НК е неприложим. Доводите на осъдения, че по-ниската степен на обществена опасност на деянието е обусловена от факта, че притежава свидетелство за управление на МПС, категории „В1“ и „АМ“, съответно и умения за управление на МПС на четири колела, макар и в известна степен основателен, не може да обоснове извод за малозначителност на извършеното от него деяние.

Поради изложеното, настоящият състав намира, че няма правно и фактическо основание да се уважи искането на осъдения за приложение на разпоредбата на чл. 9, ал.2 от НК.

Като основателно обаче съдът намери оплакването за явна несправедливост на наложеното на осъдения Б. наказание.

Данните по делото установяват, че след надлежно обсъждане на данните по делото, влияещи на индивидуализацията на наказанието, първостепенният съд е определил същото при условията на чл.54 от НК. Съображенията на РС-Н., на основата на които е мотивирал санкцията на осъдения Б., са били изцяло възприети от въззивната инстанция, която е достигнала до извод, че определеното наказание е справедливо и съответства на преследваните по чл.36 от НК цели.

Размерът на наложеното наказание - една година и четири месеца лишаване от свобода и глоба от 600 лева, е обоснован със завишената степен на обществена опасност на личността на Б., която съдилищата са извели на база предходното му осъждане и данните от справка за нарушител, разкриващи множество наложени на последния санкции за нарушения на ЗДвП и ППЗДвП, както и от демонстрираното от Б. процесуално поведение, изявено в нежелание да участва във воденото срещу него наказателно производство. На основата на конкретните характеристики на реализираното престъпно деяние е прието, че същото бележи сравнително ниска степен на

обществена опасност. Същевременно като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени младата възраст на Б. и семейното му положение, в частност факта, че приятелката му е бременна и двамата очакват раждането на дете.

Отчитайки в горния аспект индивидуализиращите наказанието обстоятелства, двете съдебни инстанции неправилно са приели, че наказателноправното положение на Б. следва да бъде отежнено поради проявена от последния незаинтересованост от водения срещу него процес. Упражняването на основното, гарантирано от закона право на защита, позволява на подсъдимото лице да избере начина, по който да се защитават, включително и чрез отказ за дава обяснение, да признава или не вината си и изобщо в каква степен да участва и да проявява активност във воденото срещу него наказателно производство. Поради това и демонстрираното от дееца процесуално поведение, в случая интерпретирано от двете съдебни инстанции като „незаинтересованост“, не може да предпостави извод във вреда на дееца, съответно да се приеме като отегчаващо отговорността му обстоятелство. Освен това, в разглеждания случай е важно да се подчертае, че участието на Б. в съдебно заседание не е било задължително – чл. 269 ал.1 от НПК, доколкото обвинението срещу него не е за тежко престъпление. Явяването му пред съда не е било задължително и в хипотезата на ал.2 на чл. 269 от НПК, тъй като нито първата, нито въззивната инстанция са приели и обявили, че присъствието му е необходимо с оглед разкриване на обективната истина по делото. Още повече, че в едно от проведените съдебни заседания пред РС-Н. /на 08.01.2020г./ същият се е явил и е дал обяснения по предявеното му обвинение. При това положение, няма никакво основание да се счита, че избраното от Б. процесуално поведение обуславя по-тежкото му наказване за извършеното престъпление.

От друга страна, при индивидуализиране санкцията на Б. не е отдадена достатъчна значимост на обстоятелствата, имащи характер на смекчаващи такива – младата му възраст и факта, че същият е очаквал раждането на първото си дете, което към настоящия момент е вече реалност и несъмнено ангажира Б. с грижите за неговото отглеждане. Макар да не могат да обосноват значително намаляване на наказанието, както се настоява в искането за възобновяване, посочените обстоятелства дават основание за

извод, че както индивидуалната, така и генералната превенция могат да бъдат постигнати, ако осъденият бъде лишен от свобода за по-кратък срок от определения му от решаващите съдилища такъв от една година и четири месеца. След съвкупна оценка на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства настоящият състав на БАС намира, че съответно на степента на обществена опасност на деянието и дееца се явява наказание в размер на минималното такова, предвидено за престъплението по чл. 343в, ал.2 от НК, за което Б. е осъден, а именно лишаване от свобода за срок от една година, в какъвто смисъл следва да бъде изменен въззивният съдебен акт. Намаляването на размера на наложеното наказание не обуславя промяна на режима за изтърпяването му.

По отношение на наказанието Глоба, което е кумулативно предвидено за извършеното престъпление по чл. 343в, ал.2 от НК, настоящият състав намира същото за справедливо отмерено в близост до долната граница. В случая, неправилната преценка на решаващите съдилища на част от обстоятелствата, значими за индивидуализацията на наказанието, не е дала своето отражение върху законосъобразността и справедливостта на това наказание, поради което и корекция на същото не следва да бъде извършвана.

Макар да констатира пороци в дейността на съдилищата по индивидуализиране на санкцията, обусловили явната ѝ несправедливост, БАС прие, че преценката за неприложимост в случая на чл.55 от НК е правилна. Обосновано двете съдебни инстанции са достигнали до извод, че наказанието на Б. за извършеното от него престъпление по чл. 343в, ал.2 от НК следва да бъде определено при условията на чл. 54 от НК, тъй като данните по делото не сочат наличие на обстоятелства, които да могат да бъдат оценени като изключителни или многобройни смекчаващи наказателната отговорност на последния. Известно е, че правилата на чл. 55 от НК се прилагат по изключение, когато случаят е значително по-лек от типичните, обхванати от престъпния състав и справедливостта на отговорността би била компрометирана дори и с най-лекото, предвидено в закона наказание. За приложението на института обаче е необходимо не само наличие на изключителни или многобройни смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства, но и извод, че и най-лекото, предвидено в закона наказание, се явява несъразмерно тежко. В конкретния случай, както правилно е прието,

данните по делото не позволяват да се направи такъв извод, поради което и искането на молителя в тази насока съдът прецени като неоснователно.

Мотивиран от изложеното, в рамките на правомощията си по чл.425, ал.1, т.4 от НПК, АС-Бургас намира, че постановеното въззивно решение следва да се измени, само в очертаната от съобразителната част на настоящото решение насока относно намаляване на наказанието лишаване от свобода. В останалата част искането за възобновяване следва да се остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 425, ал. 1, т. 4, вр. чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОбНОВЯВА наказателното производство по внохд № 381/2020г. по описа на ОС-Бургас.

ИЗМЕНЯ решение № 139 от 27.10.2020 г., постановено по ВНОХД № 381/2020 г. по описа на Окръжен съд-Бургас, като намалява размера на наложеното на К. В. Б., ЕГН:*****, за извършено престъпление по чл. 343в, ал.2 от НК, наказание лишаване от свобода от една година и четири месеца на **ЕДНА ГОДИНА** лишаване от свобода.

Оставя без уважение искането на осъдения К. В. Б. за възобновяване в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____